

WAKE UP CALL!

Jordi Angusto

MEMBRE DEL COMITÈ EXECUTIU DE LA
FUNDACIÓ CATALUNYA EUROPA

La política preventiva cotitza molt baix al mercat electoral. Al capdavant, com premiar el que s'ha evitat, si precisament per evitat és desconegut? Resulta molt més fàcil recompensar allò que s'ha fet i és ben visible, o allò que es promet sense explicar què costa, fins i tot si una i altra cosa amaguen vicis que poden emergir anys més tard. El semàfor que apareix en una cruïlla perillosa l'endemà d'un accident mortal en seria un bon exemple, però n'hi ha molts més. I no és, en absolut, una característica de les nostres latituds sinó, segurament, de l'ésser humà.

Segons Jaques Delors, l'astúcia de la Unió Europea consistia a avançar a còpia de crisis. És a dir, que consistia en la negació de cap prevenció d'aquestes crisis; ben al contrari, gairebé cercant-les. Per això no és gens

d'estranyar que les anem encadenant; només en els darrers cinc anys, la financera global, la del deute sobirà, la de l'euro, la grega, la dels refugiats... I per a cap d'elles una solució que no hagi estat un pegat. Qui dia passa any empeny, diem per aquí i ho practiquem a Brussel·les. I així, una crisi esdevé l'arrel de la següent, incloent-hi la dels refugiats sirians; perquè engegar-los de tornada a Turquia només es pot entendre, sense maleir l'espècie humana, si ha estat fruit de la precarietat resultant de com de malament s'han resol els atzucacs econòmics previs.

Com afirmava recentment Yannik Jadot, eurodiputat francès del grup dels Verds, hom diria que la UE viu avui una mena de vertigen davant del precipici, amb la característica barreja de por i atracció. Un vertigen que ens manté agarrotats, sense capacitat ni voluntat de fer res per evitar tot allò que la nostra pròpia inacció fa inevitable. La campanya del Brexit, per exemple, durant la qual la UE va callar; o encara abans, quan la UE no va voler escoltar ni analitzar les causes que duïen Regne Unit a plantejar un referèndum per marxar-ne, ni quines podien explicar que els britànics acabessin votant a favor de fer-ho, ni molt menys quines podrien tenir milions d'europaus de tots els estats membres per respondre el mateix si

Com afirmava recentment Yannik Jadot, eurodiputat francès del grup dels Verds, hom diria que la Unió Europea viu avui una mena de vertigen davant del precipici, amb la característica barreja de por i atracció.

se'ls hi preguntés. Si esbrinessin les causes i es volgués posar-hi remei, potser s'hauria evitat el Brexit i potser s'evitarien els que estan per venir a altres països. Però per què evitar una crisi, si la UE ha de créixer resolent-les?

També per evitar la victòria de Trump podíem haver fet alguna cosa. Entre altres, les que ens demanava Obama i nosaltres li negàvem, com ara empènyer conjuntament l'economia mundial i fer-nos càrrec de la nostra pròpia defensa, i que resulta que ara, com el semàfor de què parlava abans, ja hem començat a dir a Trump que ho farem de seguida; fent més efectiva l'amenaça del segon que les bones maneres del primer, i, per tant, convidant tothom a fer servir l'amenaça per aconseguir el que vol: Trump, Erdogan, Orban...

En més d'una de les seves intervencions al plenari del Parlament Europeu, l'Ernest Maragall l'ha acusat de semblar l'orquestra del Titànic i ha cridat a canviar la suposada astúcia d'avançar a cop de crisi per una intel·ligència "keynesiana" d'avançar evitant-les; tal i com el seu germà, quan era president de la Generalitat, cridava a desinflar la bombolla immobiliària abans no ens esclatés a la cara. Malauradament, els parlamentaris d'aquí i d'allà sentien els Maragall com sentien a Keynes els representants aliats quan denunciava públicament un pacte de Versalles que no podia sinó tornar-se en contra com un bumerang. És a dir: els ignoraven; encara pitjor, els miraven com qui mira un boig.

Carpe diem! És a dir, viure el moment i demà ja ho veurem. Una actitud perfecta si el que fem no té cua i no afecta altri negativament, ja sigui avui o demà. Perfecte, doncs, per un eremita; no per un polític, no per un col·lectiu, sobretot no per la UE si vol existir demà. I demà no és d'aquí cent anys. Per tan desperta, Europa; desperta d'una vegada! Cap futur desitjable és imaginable enllà d'una Europa que no faci, dels valors de què presumeix, veritable acció política.

Viure el moment i demà ja ho veurem. Una actitud perfecta si el que fem no té cua i no afecta altri negativament, ja sigui avui o demà.